

Dopis od Preláta (březen 2009)

„Sledujme velmi zblízka papeže a jeho úmysly a tak zůstaneme velmi sjednoceni s Kristem,“ nabádá nás tento měsíc biskup Echevarría ve svém pastýřském listu.

17.03.2009

Milovaní, ať Ježíš chrání mé dcery a syny.

Začali jsme postní dobu a je nutné, abychom prošli tímto obdobím s touhou po opravdovém obrácení.

Církev nám doporučuje, abychom zvláště pečovali o modlitbu, ducha pokání a úkony lásky při přípravě na Velikonoce a aby toto údobí pro nás nebylo jen další postní dobou navíc. Proto se snažme hluboce prožívat tyto týdny, odpovídaje na osobní požadavek bohatých darů Ducha svatého.

Jak dobře víte, Svatý otec přeruší v těchto dnech na chvíli své pravidelné aktivity, aby se více věnoval modlitbě v rámci svých duchovních cvičení. Tento zvyk v římské kurii nám pomáhá k tomu, abychom zintenzívnili svou modlitbu za papeže, který vedle toho oslaví 19. března svůj svátek; a kterého také duchovně doprovodíme při jeho cestě do Kamerunu a Angoly 17. až 23. tohoto měsíce. Odpovíme tak na jeho žádost směřovanou ke všem katolíkům v posledních dnech při příležitosti svátku Stolce svatého Petra. **Tento svátek – řekl – mi dává**

příležitost požádat vás, abyste mne provázeli svou modlitbou, abych tak mohl věrně plnit vznešené poslání, které mi svěřila božská Prozřetelnost jakožto Petrovu nástupci. Prosme tedy Pannu Marii, kterou jsme zde v Římě včera slavili krásným titulem Matka důvěry. Prosme ji, aby nám také pomohla vstoupit s náležitou ochotou ducha do postní doby (...). Kéž nám Maria otevře srdce k obrácení a chápavému naslouchání Božího Slova.[1]

Dojala mne tato žádost Otce společná všem jeho synům a dcerám, která je pokračováním prosby přednesené ve dnech jeho zvolení na stolec sv. Petra před čtyřmi roky. Slavnost sv. Josefa, patrona univerzální Církve[2], přináší důvod k tomu, abychom se více modlili za Církev a za papeže. Ve skutečnosti, jak učil před lety Jan Pavel II., „církevní Otcové, čerpajíce inspiraci z evangelií, již od dob

prvních staletí zdůrazňovali, že svatý Josef, který s láskou ochraňoval Marii a s radostí se věnoval výchově Ježíše Krista, také dnes střeží a chrání mystické Tělo Vykupitele, Církev, jejímž obrazem a vzorem je nejsvětější Panna“[3].

Modlit se za Církev je vždy významným úkolem Božích dětí, který se v určitých chvílích stává velmi důležitým. Jsme svědky toho, jak se v mnoha zemích stupňují neustálé pokusy diskreditovat Církev a její viditelnou hlavu pomocí kampaní uskutečňovaných prostřednictvím komunikačních prostředků. Jako heslo v pozadí můžeme zopakovat slova, která nám nabídl sv. Josemaría: ***Proste se mnou: sv. Josefe, náš otče a pane, žehnej všem synům svaté Církve Boží.*** Tyto vlny odporu a neporozumění se vyskytovaly již v době, kdy Kristus kráčel po zemi, a tentýž Pán nám oznámil, že se časem

budou objevovat[4]. Modleme se za ty, kteří je podněcují, za ty, kteří jsou zmateni.

I když Kristus – svou smrtí a svým
vzkříšením – navždy přemohl hřích,
Bůh připouští určitou svobodu pro
jednání ďábla; svobodu, která není
absolutní, protože směr dějin je
určován nekonečnou Boží
Prozřetelností, která je schopna
vytěžit ze zla dobro. Ale satan se
očividně snaží zničit víru křesťanů:
někdy násilím, někdy pomocí lsti.
Vyjadřuje to sv. Augustin: „Jako naši
předkové potřebovali trpělivost proti
lvu, podobně my potřebujeme být
ostražití proti draku. Nikdy neustane
perzekuce Církve, ať už ze strany lva,
nebo ze strany draka, ale více je
potřeba se jej obávat ne tehdy, když
se rozvzteklí, ale tehdy, když se nás
snaží oklamat. V jiném čase vybízel
křesťany k tomu, aby se rouhali
Kristu; nyní učí popírat Krista.
Tenkrát podněcoval, nyní vyučuje;

tehdy používal násilí, nyní je záludný; tehdy jej bylo slyšet řvát, a nyní, jevíce se zdánlivě dobrým při nočních obchůzkách, těžko jej postřehneme“[5].

Taktika se nezměnila, protože – jak potvrzuje náš Otec – ***dábel je málo originální. A přesto, že byl anděl a je od pradávna, opakuje se tím nebo oním způsobem, a nikdy nepřijde s ničím novým***[6]. Jsme si jisti, že konečné vítězství je na straně Pána: *Iesus Christus heri et hodie idem, et in saecula!*[7]; Ježíš Kristus je stejný včera i dnes i navěky. Ale chce, abychom využívali neporazitelné zbraně, které nám On sám odkázal: modlitbu, umrtvování, jednotu s celou Církví a její viditelnou hlavou a neúnavným rozséváním doktríny, vždy s nadpřirozeným i lidským optimismem, který je plodem silné a neustále živené víry.

Využíváme všechny příležitosti k tomu, abychom vyjasnili – s upřímností a respektem ke všem – učení Církve v nezměnitelných oblastech pravdy víry nebo morálního jednání? Prosíme Ducha svatého, aby nám pomohl k tomu, že budeme umět vydávat přesvědčivé svědectví? Umíme předkládat – podle schopností a formace každého – racionální argumenty, které lidem pomáhají otevřít mysl pravdě? Modlíme se s neustálou důvěrou? Tento bod se nám ukazuje jako nejvíce důležitý. Připomeňme si slib Pána: *Jestliže se shodnou na zemi dva z vás v jakékoli věci a budou o ni prosit, dostanou ji od mého nebeského Otce*[8]. Zůstavejme proto sjednoceni v modlitbě, seřazení v zástupu jako *vojsko podle bitevního řádu*[9] bitvy míru a radosti.

Komentuje tato slova Evangelia, která jsme právě zmínili, Benedikt XVI. učí, že **slovo, které používá**

**evangelista, aby řekl „shodnou“
(...) obsahuje odvolání se na
„symfonii“ srdcí. Toto působí na
Boží srdce. Shromáždění se v
modlitbě se stává důležitým, aby ji
přijal nebeský Otec[10]. Sledujme
velmi zblízka papeže a jeho úmysly a
tak zůstaneme velmi sjednoceni s
Kristem. S Ním pak za přispění
Ducha svatého naše prosby
vystoupají účinně k Bohu Otci.**

Jednota s viditelnou hlavou
mystického těla je pro Církev
podstatná. Je velmi poučné vidět ve
Skutcích apoštolů, že ve chvíli, kdy
král Herodes uvrhl sv. Petra do
vězení s cílem nechat jej zabít,
*církevní obec se však naléhavě za
něho modlila[11].* Výsledkem bylo
vysvobození apoštola s pomocí
anděla.

Také sv. Pavel nám nabízí vynikající
příklad jednoty s hlavou. Je velmi
vhodné připomenout si to v tomto

pavlovském roce, jak to vysvětloval Svatý otec při liturgické slavnosti všech svatých apoštolů. Odvolává se na typický obraz křesťanské ikonografie, který je zobrazuje v objetí, chtěl zdůraznit, že **ve spisech Nového zákona můžeme sledovat jakoby vývoj jejich objetí, toto vytváření jednoty ve svědectví a poslání. Všechno začíná, když se Pavel tři roky po své konverzi vydává do Jeruzaléma, „aby z vlastní zkušenosti poznal Petra“ (Gal 1,18). Čtrnáct let poté vystupuje opět do Jeruzaléma, aby předložil „těm, kteří něco znamenají“ evangelium, které hlásal (...)** Na konci tohoto setkání mu Jakub, Petr a Jan podali pravici a potvrdili tak společenství, kterým je spojuje **jediné evangelium Ježíše Krista (Gal 2,9). Krásné znamení tohoto rostoucího vnitřního objetí, které se vyvíjí i přes různost temperamentů a poslání, vidím i v tom, že**

spolupracovníci, kteří jsou zmíněni v závěru prvního listu svatého Petra – Silván a Marek – jsou blízkými spolupracovníky svatého Pavla. Stejní spolupracovníci velmi konkrétně zviditelňují společenství jediné církve, objetí velkých apoštolů[12].

Oba Apoštolové nabídli svým mučednictvím v Římě největší svědectví Kristu. Touhu svatého Pavla jít do Říma zdůrazňuje mezi charakteristikami církve – jak jsme viděli – zejména slovo „*catholica*“. Cesta svatého Petra do Říma, který reprezentuje národy celého světa, se odvíjí především ve znamení slova „jediná“. Jeho úkolem je vytvořit *katolickou jednotu* církve, tvořenou židy i pohany – církev všech národů. A to je trvalé Petrovo poslání: zasazovat se o to, aby se církev nikdy neidentifikovala pouze s jediným národem, s jedinou

kulturou nebo s jediným státem, aby byla vždycky církví všech, aby sjednocovala lidstvo napříč všemi hranicemi a uprostřed rozdělení tohoto světa zpřítomňovala pokoj Boží, smiřující sílu jeho lásky[13].

V posledních letech svého pozemského života trval sv.

Josemaría na tom, že je čas modlit se a odčiňovat; a čas vzdávat díky, protože pomoc od Boha nechybí.

Takto máme pokračovat v našem jednání i my: plni optimismu a důvěry, protože – jak názorně ujišťuje náš Otec – **non est**

abbreviata manus Domini,

Hospodinova ruka není krátká (Iz 59, 1). Bůh je dnes jako i v jiných dobách stále stejně mocný, stejná je i jeho velká láska k lidem[14].

Jako křesťané musíme sjednocovat svou modlitbu a své odčiňování, práci uskutečňovanou s lidskou

dokonalostí, s oltářní obětí. ***Jestliže se stýkáme s Pánem v modlitbě,***

***budeme kráčet s jasným pohledem,
který nám umožní rozpoznat také
při událostech, kterým
neporozumíme nebo nám způsobí
bolest a pláč, jednání Ducha
svatého***[15].

Jak vhodný den je 19. březen,
abychom my, křesťané, znovu
potvrdili naši touhu kráčet velmi
blízko Ježíše Krista, obnovili naši
odevzdanost Pánu, obdrželi touhu po
Něm jako sv. Josef, který prožil svá
léta v blízkosti Ježíše Nazaretského!
Rozjímání nad dalšími radami sv.
Josemaríi v kontextu modlitby za
Církev a za římského papeže nám
pomůže lépe oslavit tento velký
svátek.

Náš otec kázal v roce 1964: ***proto,
abychom bránili Církev, proto,
abychom uskutečňovali dobro pro
duše, proto, abychom vykupovali s
Kristem, proto, abychom byli
dobrymi dětmi papeže, nemám***

jiný recept než tento: svatost. Řeknete mi, že je to obtížné. Ano, ale zároveň je to jednoduché: je to na dosah ruky. My, všechny duše, které vykoupil Ježíš Kristus, máme současně s receptem i lék: stačí chtít[16].

Po konci měsíce března přichází ihned Svatý týden: liturgická připomínka vítězství našeho Pána nad smrtí, ďáblem a hříchem. Neztraťme nikdy z pohledu tuto realitu, zvláště když vnější i vnitřní obtíže, které Bůh někdy dopouští, nás zasahují z větší blízkosti. Protože ***Kristus žije. Tato velká pravda dává smysl naší víře. Ježíš, který zemřel na kříži, vstal z mrtvých, zvítězil nad smrtí, nad vládou tmy, bolesti a úzkosti (...). Kristus žije: Kristus není osoba, která v jisté době prožila svůj život a odešla a na kterou vzpomínáme jako na zářný příklad. Kristus žije. Ježíš je Emanuel: Bůh s námi. Jeho***

vzkříšení nám dává poznat, že Bůh neopouští své věrné. Slíbil přece: Může zapomenout žena na své nemluvně, není jí líto plodu vlastního těla? I kdyby ona zapomněla, já přece na tebe nezapomenu. A Bůh svůj slib splnil (Iz 49, 14–15). Je mu rozkoší stýkat se s lidmi (srov Př 8, 31)[17].

Uchylujme se vždy k přímluvě sv. Josemaríi, také 28. března, v den výročí jeho kněžského svěcení. Prosme ho, aby nám umožnil účast na jeho nadpřirozeném optimismu, na jeho lásce ke světu, proto, abychom dokázali přinést do všech míst s jistotou Božích dětí tuto ***překrásnou bitvu lásky a míru***, ke které nás Pán povolal. Pamatujme, že náš Otec, který prošel mnoha protivenstvími, pro svou bezpodmínečnou lásku k Pánu a jeho svaté Církvi opakoval, že jedinečná radost z Božího synovství jej utvrzovala – den co den – v jasné a

pevné myšlence, že Kristus je vítěz, a že křesťanské poselství otevře cestu všem lidem dobré vůle: naplníme se důvěrou, *quia Deus nobiscum est!*, protože Bůh je s námi[18]. A počítejme s přímluvou milovaného dona Álvara, který odešel do nebe – se svým charakteristickým klidem – 23. března 1994.

Včera jsem se vrátil z krátké cesty do Budapešti. Tam, jako na mnoha dalších místech, duch Díla otevírá cestu, a nese s sebou lásku k Církvi, římskému papeži a ke všem duším, což je pro něj charakteristické. Vzdávejme Bohu díky! A dnes večer začnu duchovní cvičení: pomáhejte mi, jako i já se snažím pomáhat vám všem.

S láskou vám žehná

váš Otec

+ Javier

[1] Benedikt XVI., Slova na konci
Anděl páně. 22-II-2009.

[2] Srov. Lev XIII., encyklika
Quamquam pluries, 15-VIII-1889.

[3] Jan Pavel II., Apoštolská
adhortace *Redemptoris Custos*, 15-
VIII-1989, č. 1.

[4] Srov. *Lk* 21, 12–13; *Jan* 15, 20.

[5] Sv. Augustin, *Výklad žalmů* 39, 1.

[6] Sv. Josemaría, Poznámky z
besedy, 31-X-1971.

[7] *Žid* 13, 8.

[8] *Mt* 18, 19.

[9] *Pís* 6, 4.

[10] Benedikt XVI., Homilie při nešporách svátku Obrácení sv. Pavla, 25-I-2006.

[11] Sk 12, 5.

[12] Benedikt XVI., Homilie na slavnost sv. Petra a Pavla, 29-VI-2008.

[13] *Ibid.* [14] Sv. Josemaría, *Jít s Kristem*, č. 130.

[15] Sv. Josemaría, *Homilie Oddanost Církvi*, 4-VI-1972.

[16] Sv. Josemaría, Poznámky z rozjímání. 28-V-1964.

[17] sv. Josemaría. *Jít s Kristem*, č. 102.

[18] srov. Řím 8, 31.

.....

dopis-od-prelata-brezen-2009/
(07.08.2025)